

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 2

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravnništvo :
Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik : P. Krizostom Sekovanič O. F. M.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Ljubi mladi čitatelji „Lučke z neba“!

Povedati Vam moram, kako sem se »Lučke« razveselil, ko je s prvo številko posvetila v mojo sobo. Kakor da je od ljubega Jezusa samega pozdrav, se mi je zdelo. Saj pred Jezusovo hišico v naših cerkvah, pred tabernakljem, sveti večna lučka in nam pravi, kje Jezus prebiva.

K Jezusu Vas bo »Lučka« vodila, da Njega, ki v najsvetejšem Zakramentu med nami prebiva, vsak dan rajši imate in ga pristrčneje ljubite. Oj, predragi, ko bi Vi vedeli, kako zelo Vas Jezus ljubi, kako mogočen in zvest prijatelj Vam je, saj bi ga vsi ljubili z vsem ognjem svojih mladih, čistih src, bolj kakor karsibodi drugega na svetu. Postanite torej tudi Vi zvesti in vdani prijatelji Jezusovi. Nikdar ga ne žalite z grehi, pogosto ga prejemaite v svetem obhajilu, pa bo Vaše življenje lepo in srečno. Da bodo vsi Jezusa spoznali in se ga ljubiti naučili, dajte »Lučko« čitati vsem. Naj ne bo med nami otroka, kateremu bi »Lučka« ne kazala pota k tabernaklju.

Pozdravlja Vas in blagoslavlja

† Gregorij, škof ljubljanski.

Svečnica.

2. februarja blagoslavlja v cerkvah sveče. Ali veš, kaj pomeni goreča sveča? Jezusa pomeni, ki se je sam imenoval luč sveta. Kako temno je bilo, preden je prišel na svet dobri Jezus. Solnce je sijalo kot zdaj, luna se je prav tako svetila in zvezdice so migljale. In vendar je bilo temno na svetu, temno je bilo v srcih ljudi, ki niso imeli prave vere. Kjer pa ni prave vere, tam je noč. Jezus je prinesel luč na svet s svojim svetim naukom.

Na svečnico obhaja naš listič »Lučka z neba« svoj glavni praznik. Zakaj? Kdor mi bo poslal do 8. februarja najboljši odgovor, dobi kot nagrado kip Jezusčka v jasecah. Vsi dobri spisi bodo objavljeni v »Pošti malega Jezusa«.

Tvoje srce naj bo sveča!

Nikar se ne prestraši! Spremenil te bom zdaj v gorečo svečo. Od prve do zadnje vrstice vse vestno preberi, kar ti pišem, pa me boš dobro razumel.

Sveča je bela. Tudi tvoje srce mora biti belo — čisto. Če je tvoje srce omadeževano z grehom, potem nisi Jezusova sveča, ampak satanova. Otrok moj, če bi te zdajle vprašal: »Ali je tvoje srce res čisto in belo in ali gori za Jezusa?« bi morda ti zardel od sramu, ker bi se spomnil na svojo trmo, lažnivost, lenobo, nepokorščino, na svojo trdosrčnost in neprijaznost napram bratom, sestrām in tovarišem. Spomnil bi se tudi na svojo zanikrnost pri molitvi in službi božji ter na svojo skopost in nevoščljivost. O, to so pa same temne stvari brez luči! Prav tiho in na skrivaj oblubi Jezusu še danes, da hočeš pregnati iz svojega srca te temne pošasti in prižgati v njem belo svečo Bogu dopadljivega življenja.

Iz Jezusovega Srca je sijala sama luč in samo veselje. Tudi iz srca vsakega svetega otroka more sijati veliko luči in veselja. Misli si družbo hudobnih otrok, ki izgovarjajo grde besede in pojo umazane pesmi. Njihovi angeli varuhi žalujejo. Pa pride v to družbo pobožen, svet otrok — in kar naenkrat se vse spremeni. Hudobneži se bojijo svetega otroka in si ne upajo v njegovi navzočnosti govoriti in peti grdih stvari. Ali ni to luč, ki sije iz tega svetega otroka? — Oče in mati sta žalostna. Oče je brez dela, denarja ni, glad se oglaša. Oče in mati že obupujeta. Naenkrat pa zažari luč v njunih

srcih. Otrok, ki trpi, ker starši trpijo, začne pripovedovati, kako da je ljubi Bog dober in zato bo čisto gotovo pomagal. Vsi goreče molijo h Gospodu. Pomoč pride in zopet je luč v družini.

Pa vem še nekaj. Star zakrknjen grešnik sedi v svoji sobi, ko stopi predenj deček, pa mu pomoli pod nos »Lučko z neba«, češ: »Kupi! Stane samo 50 par!« O, ko bi videli tega grdega starca, kako se mu je spačil obraz in kako je zarjul nad ubogim dečkom, kateremu je padla »Lučka« od groze iz rok in je sfrčal skozi vrata kot preplašena golobica. Ko se je stari grešnik nekoliko pomiril, se je sklonil in pobral »Lučko« ter jo prišel brati. Prebral je vso od prve do zadnje strani in ž njim se je zgodilo nekaj posebnega. V srcu ga je hudo zbolelo in ob spominu na svojo mladost se je bridko zjokal. Kako dober in kako srečen je bil tedaj! Naenkrat je zagorela luč v njegovem srcu: skesa se in najde pot k ljubemu Bogu. Poglej, tudi »Lučka z neba« je goreča sveča. — Deček, ki je prinesel temu grešniku »Lučko«, je apostol in vsi, ki širite naš listič, ste apostoli. Takih apostolov imamo že veliko, pa si jih želimo še mnogo več. — Ljubi moji apostoli! Na vas morem obrniti besede, ki jih je govoril Jezus svojim učencem: »Vi ste luč svetla« Vi ste luč naših mest, trgov in vasi. Lepša luč ste kot električna. Po neveri je prišlo tudi v naše kraje mnogo teme. Vi pa prinašate luč. Skrbite za to, da bo vedno svetlejše in da bodo vsi naši ljudje našli pot nazaj k Jezusu, nesite »Lučko« prav v vsako hišo!

Marijin obisk.

Cel božji dan se Ruška je igrala.
Zvečer pa legla v posteljo je trudna
in kmalu sladko je zaspala.
Na molitev pa je čisto pozabila.

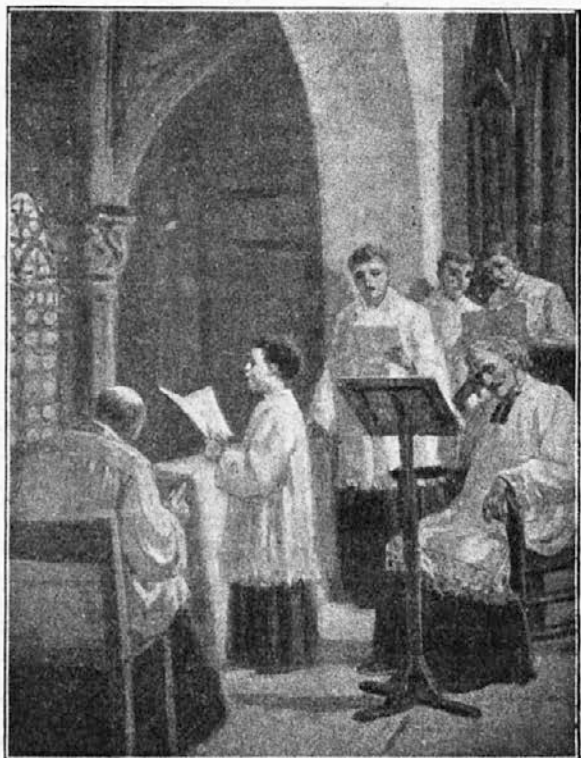
Ko ura polnoči je bila —
naenkrat soba v zlatu zagori;
pred deklico zavzeto
Kraljica angelska stoji.
Z desnico seže Ruški v roko
in ji takole govori:
»Deklica, kaj vendar je s teboj?
Mislila sem, da si že umrla —

zato prišla iz raja k tebi sem nocoj.
 Povem naj ti, da kadarkoli
 otrok na zemlji moli —
 zvonček v raju zazvoni.
 Vsak otrok ima svoj zvonček.
 Četudi zvončkov tisoč hkrati zazvoni,
 vsakteri se drugače oglasi.
 Tih ostal nocoj je zvonček tvoj.
 Prišla pogledat sem, kaj je s teboj.
 Zdaj vem, da na molitev si večerno pozabila.
 Namesto tebe bom nocoj molila...«

Marija je izginila. —
 In deklica se je zbudila.
 Od tistikrat noben večer
 ni molitve opustila.

Marijin obisk.

Kdo pa je ta ljubeznivi deček v strežniški obleki, ki poje Gospodu slavo?

To je veliki sv. Anton Padovanski, vesoljni svetnik in posebni zaščitnik mladine, v svoji nežni deški dobi. — Letos obhaja širni svet sedemstoletnico njegove smrti. V »Lučki« boste brali v tem letu še marsikaj o njem, zlasti v junijski številki, ki bo po večini njemu posvečena.

Mi vsi z »Lučko« vred pa se izročimo njegovemu mogočnemu varstvu, zakaj priprošnja sv. Antona premore pri Gospodu čudovito veliko.

Jezusovi dnevi.

Od vseh strani so mi prišla poročila, s kakšnim navdušenjem da ste sprejeli našo prilogo »Jezusovi dnevi« in kako skrbno zapisujete vsak dan v okenca vaša dobra dela in vaše pomanjkljivosti. O, kako vesel je ljubi Jezus te vaše prve gorečnosti. Toda pri tem ne sme ostati. Zdaj ste šele pričeli, treba bo pa tudi nadaljevati! Ne izgubite poguma, tudi če boste naleteli na velike težave. Vedno naj vas bodri misel: radi Jezusa se bom zatajil, radi Jezusa ne bom opustil tega opravila prav noben večer. Jezus pa bo delal z vami čudovite stvari in vi boste postali že v svoji najnežnejši dobi pravi junaki in resnični svetniki.

Listič položite na tako mesto, da noben večer nanj ne boste mogli pozabiti. Začnite vanj pisati vedno s prvim dnevom v mesecu! Ko je listič izpolnjen, ga položite v posebno škatlo ali mapo, dober je tudi velik pisemski ovoj. Tako polagajte zadnji dan vsakega meseca en list vrh drugega. Na koncu leta boste pa vse lističe zapečatili v pisemski ovoj ter jih izročili vsak svojemu g. katehetu, ki jih bo poslal uredniku »Lučke z neba«. Lahko jih pa pošljete uredniku »Lučke« tudi sami. Kaj bo pa on napravil z njimi, naj vam bo za enkrat še velika tajnost. V eni izmed prihodnjih številčk vam bo pa to tajnost odkril in prepričan sem, da se boste zelo razveselili tega, kar boste zvedeli.

Pišite mi, kako vplivajo na vas »Jezusovi dnevi«. Ali imate z njimi veselje? Ali vam delajo kake preglavice? Povejte, če ste se zaradi »Jezusovih dni« kaj zboljšali v duhovnem življenju. Ali zdaj na jutranjo in večerno molitev nič več ne pozabite? Ali raje ubogate? Ali obiščete Jezusa v cerkvi vsak dan?

Pišite! Zelo dobra pisma bomo priobčili v prihodnjih številkah »Lučke«. Otrokom, ki bodo do 8. februarja zelo dobro odgovorili na stavljena vprašanja, pošlje urednik v priznanje jako lepo razglednico »malega Jezusa«.

Kepali se bomo!

Sedem je bila že ura, ko je odprl Milček svoje zaspane oči. Pogledal je krmežljivo skozi okno — pa se mu je v hipu zakrožil obraz v vesel smeh. Skočil je po bliskovo iz postelje in zaploskal z dlanmi: Sneg! Sneg! Kako težko ga je čakal!

Zima brez snega ni imela zanj nobene veljave. V par trenutkih se je oblekel in zdirjal po stopnicah v kuhinjo.

»Kam pa se ti vendar tako mudi?« ga je vprašala mamica, ko je planil prednjo.

»O, dobro jutro! Sneg! Sneg! Zopet se bomo sankali!«

»Že dobro, že. Toda zdaj moli takoj jutranjo molitev. Med tem ti bom pripravila kavo. Nato pa v šolo!«

Med zajtrkom je pogledaval Milček neprestano skozi okno v belo naravo, kjer so se zibale v lahnem vetriču drobne snežinke. Kako lep je vendar sneg! Joj, sneženega moža bomo napravili in — kepali se bomo! Kepali se bomo!!

Milček ni nikdar mislil na to, da prinese sneg mnogim ljudem skrb, mraz in uboštvo. Ko je bil na poti v šolo, je srečal tovariše in kakor bi trenil, se je pričela vojska z belimi bombami, ki so veselo frčale po zraku.

Milček zagleda staro ženico, ki se trudno opoteka preko ceste. — »Čakaj, tudi ti moraš nekaj dobiti!« vsiklikne ter vrže vanjo močno kepo. Kako izborno je ciljaj! Kepa je zadela ženico ravno v glavo. Milček se je kar tresel od smeha. Toda naslednji trenutek je obstal kot okamenel. Ne — tega ni hotel. Stara ženica se opoteče in pade. Pri tem ji zdrkne iz rok steklenica mleka ter se razbije.

Z velikim naporom se dvigne ženica in pogleda z žalostnim pogledom dečka, pa mu pravi: »Zakaj si mi storil to? Moj ubogi bolni otrok bo zdaj brez mleka.«

Milčkovega veselja je bilo konec. Osramočen stoji sredi ceste in ne more izpregovoriti nobene besedice. Ženica pa je potrta odšla. Ko bi ga bila ozmerjala, bi mu ne bilo tako hudo, toda njen žalostni pogled in njeno nežno očitiranje ga je peklo v duši. Njeno bolno dete bo brez mleka! Zdaj šele je jasno spoznal svoje sramotno dejanje. Sledil je ženi in videl, kako je obstala pred ubožno kočjo ter vstopila.

Milček pa je odhitel najprej v cerkev, da pozdravi za hipec Jezusa, kot je imel vedno pred šolo navado storiti. Toda v

Milček na poti v šolo.

cerkvi ni imel obstanka. Kako naj pozdravi pobožno neskončno dobrega Jezusa on, ki jemlje bolnim sirotam mleko?

Tudi v šoli je bil ves raztresen. Uboga žena z žalostnimi očmi je stala neprestano pred njim.

Ko se je vračal domov, ni mislil na nikogar drugega kot na slabotno ženico in njenega bolnega otroka.

Pri kosilu pa je bil ves čas tih. Mamica je opazila njegovo zamišljenost, pa ga je vprašala:

»Milček, kaj ti vendar je?«

Deček ni mogel več molčati. S solzami v očeh je povedal svoji mamici, kaj je zjutraj storil.

Mamica je postala resna. Zelo, zelo hudo ji je bilo, da je storil njen otrok tako grdo dejanje.

»Glej, Milček, kaj takega ne smeš nikdar več storiti. Če se kepate dečki med seboj, ni to nič hudega — toda žene, deklice in stare ljudi kepati, je pa zelo grdo. Morda je bila tista ženica tako uboga, da nima nobene pare v žepu, s katero bi kupila svojemu otroku žlico mleka. Kaj nameravaš storiti?«

Milček ni nič pomišljal. Takoj je skočil k omari in vzel iz nje svoj »šparovček«.

»Tako je prav,« ga je pohvalila mamica. »Še pred večerjo bova vse uredila.«

Čez pol ure sta že sedela Milček in mamica v borni sobici one stare ženice, ki jo je Milček okepal. Mamica je prinesla s seboj cel zavoj dobrot. Milček pa je stisnil ženici v roke ves svoj denar, češ: »Da si boste lahko kupili posodo za mleko.« Ženica se je zjokala od ganotja. Bolnemu otroku, ki je ležal v ubožni posteljici, pa je Milček obljubil, da ga bo kmalu zopet obiskal in da mu bo prinesel igrač.

Od tedaj se Milko ne kepa več.

Pesem mojemu Jezusu.

Jezusček, lučka jasna z neba,
milost je v tvojem Srcu doma.
Prav iskreno prosim te,
za svojega bratca sprejmi me!

K tebi dvigam svoje roké,
k tebi želi si moje srcé.
Blagoslovi me, te prosim,
in daj, da v dušici te nosim.

Dober si, Jezusček, lučka z nebá!
Kako se ti jasni obrazek smehlja!
Ročice nad mano že razprostiraš,
in mi zaklade bogate odpiraš.

Emil Cevc.

Ali ubogaš svojo mamico?

Mlad mornar sedi v kabini sredi penečega se morja na sveti večer. Sam je. V rokah drži sliko svoje ljube matere in sree mu trepeče v velikem hrepenenju, da bi bil pri njej. Koliko mesecev je že ni videl! Kako bridko mu je, ker je v deški dobi ni vedno ubogal!

Vam pa, ljube deklince in dragi dečki, vam je pa dal dobri Bog skrbno mamico, ki vas iskreno ljubi in je vedno pri vas. Ali veste, da je vaša mamica božja namestnica? Ali jo vi spoštujete, ljubite in ubogate? Kako hudo vam bo v poznejših letih, če zdaj svoje mamice nočete ubogati. Ali veste, da se s tem oropate blagoslova četrte božje zapovedi?

Vladko iz Ljubljane hodi v prvi razred, pa mu je mamica hudo zbolela. Že cel mesec leži. Vsak čitatelj »Lučke« naj zmoli zanjo eno »Zdravo Marijo«! Tako vas prosi Vladko, ki svojo mamico v resnici ljubi in jo tudi vedno rad uboga.

Naši ljubi apostoli.

Kdo pa so ti? To so vsi tisti moji mladi prijatelji, ki mi pomagajo pri razpečavanju »Lučke«. Lepo število jih že imam, pa si jih želim še in še. Vsak deček in vsaka deklica postane lahko apostol, če jima le starši dovolijo. Že vidim — tudi ti bi postal rad apostol in me vprašuješ, kaj ti je treba storiti. Nič posebnega. V tvojem domačem kraju morda »Lučka« še ni nič ali pa skoro nič razširjena. Premisli, koliko števil po 50 par bi mogel vsak mesec razpečati. Nato piši

na upravništvo »Lučke z neba« in povej, koliko izvodov želiš. — Kakor so nosili apostoli z živo besedo Jezusa od kraja do kraja, tako boš ti nosil z »Lučko« Jezusa od hiše do hiše ter boš postal tako sam apostol. Vsak mesec ti bomo priložili položnico, po kateri boš sproti pošiljal denar. Ali ni to krasna služba? Ali si moreš misliti kaj lepšega, kot svoj prosti čas porabiti za Jezusa? Da bo ljubi Jezus vse svoje apostole bogato nagradil, o tem prav nič ne dvomim. Pa tudi uprava »Lučke« bo skušala najbolj gorečim apostolom napraviti ob koncu leta kako nedolžno veselje.

Še nekaj! Par dni pred božičem sem obiskal prevzvišene-
nega ljubljanskega nadpastirja, škofa dr. Rožmana, ki vse
dobre otroke tako iskreno ljubijo. Povedali so mi, da so
»Lučko« prebrali od prve do zadnje vrstice in jim zelo uga-
ja. Preden sem se poslovil, so mi rekli: »Z vsem svojim blago-
slovom, kar ga premorem, blagoslavljam »Lučko«, urednika,
sodelavce, upravitelje, čitatelje, zlasti pa vse ljube apostole,
ki ta listič s sveto gorečnostjo širijo.« — Vas torej, ljubi moji
apostoli, spremlja na vseh vaših potih posebni blagoslov na-
šega ljubljenskega nadpastirja. Tudi če vas kdo zavrne, kadar
mu ponujate listič — nič zato. Ostali boste srčni in neustra-
ženi; škofov blagoslov vas bo dvigal, škofov blagoslov vam
bo v veliko tolažbo.

Imena naših najbolj gorečih apostolov bomo skušali ob-
javiti že v eni prihodnjih števil.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Mišmaška: »Neverjetno! Dobro vem, da sem ključ pustila
v vratih! Drago! Drago! Ali boš odgovoril ali ne, capin!«

Vse tiho. Na licu gospe Mišmaške se prikazuje nemir.

Mišmaška: »Kaj naj storim? Nikogar drugega nimam, da
bi mi bral, kadar pletem. Išči vendar, Metka! Stojiš tu kakor
policaj, ne da bi mi pomagala!«

Metka: »Kako pa naj gospe pomagam? Saj se z vilami nič
ne poznam!«

Mišmaška prestrašena: »Kaj! Z vilami? Pa menda vendar
ne misliš ... da bi ... da bi bile vile ...?«

Metka vsa nemirna: »Kaj naj gospe rečem? Vendar pa je strašno čudno, da je ključ... izginil... kakor da se je pogreznil! Pa tudi Drago nič ne odgovori! Skoraj gotovo so ga vile zadavile... ali pa morda iz ječe izpustile.«

Mišmaška: »Moj Bog! Moj Bog! Kaj mi poveš, Metka! Saj to je grozno, strašno!«

Metka: »Gospa, morda bo najbolje, da odideva odtod. Vedno me je groza pred to sobico.«

Gospa Mišmaška ne reče ne bev ne mev, ampak jadrno pokaže pete ter zbeži v svojo sobo.

»Lagati sem se morala,« si reče Metka; »pa temu je gospa kriva, ne jaz; Dragota sem vendar morala rešiti. Kaj? Ali me že spet kliče?«

»Metka!« pokliče šibak glas.

Metka vstopi, gospa pa ji vsa prestrašena pokaže s prstom na ključ, ki je ležal nepokrit na njenem ročnem delu.

Metka: »Ali Vam nisem pravila? Zdaj, gospa, lahko sami vidite. Kdo je položil ključ na Vaše ročno delo? Jaz gotovo ne, saj sem bila ves čas z Vami!«

Ker pa je Metka govorila tako veselo in zmagoslavno, je zbudila v duši gospe Mišmaške sumnjo, kajti gospa ni mogla razumeti, da bi se kdo vil ne bal.

»Šla pa si iz sobe za menoj!« reče gospa ter pogleda Metko napeto in strogo.

Metka: »Da, šla sem za gospo. Saj se vendar ne bi spodobilo, da bi stopala pred Vami.«

Mišmaška: »Odpri torej sobico in pripelji Dragota, ki zasluži kazen, ker se mi na poziv ni oglasil.«

Metka stopi ven, pa čez nekaj trenutkov plane v sobo, kakor da se je nečesa grozno ustrašila.

»Gospa! Gospa! Drago je umorjen... mrtev leži na tleh! Saj sem Vam pravila! Vile so ga zadavile!«

Gospa Mišmaška pohiti vsa prestrašena proti sobici in res zagleda Dragota, kako leži na zemlji, kakor je bil dolg in širok, ne da bi se ganil in v obraz bel kot stena. Hoče se mu približati in ga potipati; prav tedaj pa so Dragota, ki ni bil čisto mrtev, napadli krči in teta je dobila krepke udarce in brc v obraz in prsi. Metko je pa tudi pograbil krč smeha in jo je ob vsakem udarcu in ob vsaki brci, katerih je bila teta deležna, in ob vsakem njenem kriku zvijal huje in huje. Gospe Mišmaške se je polotil tolik strah, da jo je kakor prikoval na eno mesto, in tako je imel Drago kaj lepo priliko, predati se svojemu čudnemu krču. Dobro namerjen udarec

na usta je teti izbil ponarejene zobe. Še preden pa jih je mogla ujeti in ko je bila še sklonjena, se je Drago prekotatil, pograbil tetine ponarejene lase, jih v krčevitih sunkih izpulil ter jih s svojimi skrčenimi prsti raztrgal, nato odprl oči, se preveznil proti Metki, jo pograbil za roke, kakor da se hoče dvigniti in ji smuknil v roke zobe ter komaj slišno dahnil: »V juho!«

Krč je Dragota popustil. Prej tako blede obraz je zopet dobil svojo navadno rožnato barvo; le tu in tam so se še poznali sledovi moke. Manj srečna ko Drago je bila uboga Metka, ki še zdaj ni mogla obvladati krčevitega smeha. Gospa Mišmaška ni prav nič vedela, kaj naj si o tej stvari misli, zato je parkrat srdito pogledala fanta in deklo, nato prvega pograbila za lase, da mu pomaga na noge. Metko pa krepko brenila, da ji prenapete živce sproži. To je takoj pomagalo: Drago je planil na noge in kar čvrsto stal, Metka pa se je pomirila in se vedla bolj dostojno.

Mišmaška: »Kaj pomeni vse to, capin?«

Drago: »Vile so to storile, teta.«

Mišmaška: »Molči, lump nesramni! Ti bom že pokazala vile! Kakšne vile?«

Drago: »Teta, zagotavljam Vas, da mi je zelo žal, ker so Vaši zobje ...«

Mišmaška: »Že prav, samo vrni mi jih!«

Drago: »Nimam jih, teta,« pravi Drago in odpre obe dlani; »ničesar nimam. Pa tudi za Vaše lase ...«

Mišmaška: »Molči! Tvojih neumnih izgovorov prav nič ne potrebujem. Moje zobe in moje lepe kodre mi rajši vrni!«

Drago: »Prav zares jih nimam, teta. Pa poglejte!«

Teta ga preišče, vsega pretiplje, a vse zastonj.

Metka: »Gospa, načete verjeti v vile? Pa je vendar še najbolj verjetno, da so one odnesle Vaše zobe in lase.«

»Gos neumna!« reče gospa Mišmaška ter jo odkuri. »Gospod pa blagovolite priti brat, in sicer takoj!«

Drago bi se bil jako rad izmazal in dobil kak izgovor, da mu ne bi bilo treba brati, a kaj, ko ga je teta držala za uho; moral je torej iti z njo, se usesti, vzeti v roke knjigo in brati. Vendar pa ta kazen ni bila dolga, kajti čez pol ure je Metka že povabila h kosilu; vile so tako Dragotu vendarle podarile dobro uro časa. Strašni dogodki, ki so jih pravkar doživeli, so pa tudi gospe Mišmaški izbrisali iz spomina Dragotovo zamudo in kazen; zato je smel kositi kakor po navadi.

Komaj je gospa Mišmaška pojedla dve žlici juhe, že je opazila, da je v juhi na krožniku nekaj trdega. Misleč, da je kost, začne loviti in ujame — svoje zobel! To jo je tako zelo razveselilo, da se ji je še jeza plegla, ki je hotela izbruhniti. Kajti čeprav je verjela v vile in se jih bala, vendar je še vedno sumničila, da sta se Metka in Drago dogovorila in ji eno zaigrala. Zato je natihem sklenila, da bo oba še bolj nadzirala in ju strogo držala, govoriti pa o tej stvari ni hotela več, ker se je bala razjeziti vile.

Drago bi še enkrat rad mesa.

Med branjem je teta zadremala.

Mišmaška: »Metka, ne smeš mu ga dati, saj je za štiri!«

Drago: »Teta, dobil sem čisto majčken košček in sem še lačen.«

Mišmaška: »Kdor je reven, kogar krmijo iz samega usmiljenja in kdor ni ničesar vreden, naj ne je kakor volk in naj ne bo tako predrzen, da bi zahteval eno jed dvakrat! Potrudi se, gospodek, da se odvadiš požrešnosti!«

Drago se ozre v Metko in ta mu namigne, naj bo tiho. Gospa Mišmaška pa je do konca kosila delala zbadljive in hudobne opombe, kakor je bila njena navada. Ko pa je popila še kavo, je zopet zapovedala Dragotu, naj ji eno ali dve uri bere. Ni mu kazalo drugega, kot ubogati, iti z njo v sobo, se usesti in brati. Čez deset minut pa zasliši smrčanje, zato dvigne oči od knjige. Joj, kakšna sreča: teta je zaspala! Tako lepe prilike Drago kajpada ni smel izpustiti. Knjigo zapre,

narahlo vstane, strese ostanek zmlete kave v tetino tobačnico, skrije knjigo v posodo za čaj, njeno ročno delo pa v peč ter se kot maček gibčno izmuzne iz sobe, ne da bi teto prebudil. Takoj nato je že pri Metki, ki mu dá še ostanke kosila.

(Dalje pride.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Nisem prav nič pričakoval, da me boste že v začetku s pismi tako zelo obsuli. Odkrito vam povem: vseh vaših pisem sem bil močno vesel, vesel jih je bil pa še vse bolj ljubi Jezus; zakaj ne meni, ampak malemu Jezusu ste vse to napisali. Posebno pa veseli Jezusa, da ste za božične praznike pristopili prav vsi k sv. obhajilu. — Čeprav sem prejel celo goro pisem, vendar jih bom pa objavil danes le malo. To pa radi tega, ker mi je večina pisala povsem druge stvari, kot tisto, kar sem hotel od vas zvedeti. Ali veste, kaj sem hotel zvedeti? Samo, če ste prižgali pred jasecami svečko božičnega sv. obhajila in svečko ljubezni do ubogih otrok. — Pa so mi nekateri pisali, kako lepo da so preživeli božične praznike, kako so prepevali pred jasecami, kako so šli k polnočnici in še sto drugih reči. Neki Franceljček iz 3. razreda mi je celo zaupal veliko skrivnost, da je prišel na sveti večer k njemu sam Jezušček — čudovito lep — in da se je zelo dolgo z njim pogovarjal. — Tistim, ki so pismu priložili znamko, in še nekaterim drugim, sem že odgovoril. Vse opozarjam, da natančno pazite na moja vprašanja! — Naj sledi par zares dobrih odgovorov:

Častiti gospod Pater!

Prižgala sem na božični večer obe svečki. Lepo sem prosila ata, mamo in deklo Cilko. Vsi so šli z menoj k sv. obhajilu. Ko bi bila moja bratca Blažek in Edi starejša, bi spravila

tudi ta dva. Na sveti večer sva z mamó poiskali nekaj toplih oblek, ki so meni že pretesne, pa so še dobro ohranjene. Nesla sem jih Štofkovi Nežici in dala sem ji svoj kos potice, pa veliko cukrčkov. Nežica je kar jokala, ko je videla moje darove. Sirotica je tako uboga. — Zdaj pa komaj čakam »Lučke«, da bom brala v njej svoje pismo.

Lepo Vas pozdravlja

Milka Novak, učenka 4. razr.

Odgovor: Zadovoljen sem s teboj. Nežico pa, ki je tako uboga, še nadalje rada podpiraj. Kar storiš njej, si stori la samemu Jezusu.

Cenjeni gospod!

Storil sem, kakor ste želeli. Doma sem prosil prav lepo, naj gredo vsi k božičnemu sv. obhajilu. Ata, mama, dedek, dekla Mina in celo hlapec Jernej, ki gre drugače samo enkrat na leto, vsi so me ubogali. Sicer niso šli vsi z menoj na sveti dan, pa to nič ne dé. Glavna stvar je, da so le šli. — In še tole vam moram povedati. Sosedovim štirim fantičem, ki so zelo ubogi, sem dal polovico svoje potice in kupil sem jim za svoj denar »Lučko z neba«. Kaj pravite, ali je Jezušček zadovoljen z menoj?

Jožko Dolgan, 4. razr.

Odgovor: Nič ne bodi v skrbeh. Jezušček je popolnoma zadovoljen s teboj. Posebno mi je všeč, da si onim štirim kupil »Lučko«. S tem si jim položil Jezusa v srce. Če ti šparovček dovoljuje, stori to vsak mesec!

Preč. p. Krizostom!

Poročam Vam, kako sem izpolnil Vašo željo iz »Lučke z neba« pod naslovom »Dve svečki prižgite«. Upam, da Vam bo všeč, če sem takole napravil. Prvo svečko sem prižgal, ko sem pridobil tudi mamó, da je šla tisti dan k sv. obhajilu. — Drugo svečko pa sem na tale način prižgal. Ker nisem vedel za nobenega revnega otroka, zato sem daroval božjemu Detetu 5 Din in sem ga prosil, naj po kaki drugi osebi obdaruje kakega revnega otroka. Upam, da Vam bo všeč, kar sem napisal in tudi upam, da sem dobro izpolnil Vaše želje.

Rasperger Stanko, I. c. drž. klas. gimn. v Ljubljani.

Odgovor: Všeč mi je, ker si tako odkrit. Radoveden sem le, kako si tistih 5 Din božjemu Detetu daroval. Da je pa božje Dete Tvojo lepo prošnjo uslišalo, o tem niti malo ne dvomim.

Zelo sem žalostna, ker vem, da mojega pisma ne boste priobčili v »Lučki«. Nobene svečke nisem pred jaseleci prižgala. O, ko bi vedeli kako sem žalostna! Prosila sem ata, mamo in teto, naj prejmejo za božič ljubega Jezusa v sv. obhajilu. Pa so se vsi norčevali iz mene. Ata, mama in teta ne gredo nikdar v cerkev. — Poznam dve revni deklici. Prosila sem mamo, če jima smem kaj dati od igrač in sladkarij, pa mi ni hotela dovoliti. Tako sem samo molila za ubožici, da bi jima Jezusček sam pomagal.

Lepo Vas pozdravlja

Dorica L.

Odgovor: Bala si se, da Tvojega pisma ne bom priobčil. Zakaj neki? Saj si prižgala obe svečki pred jaseleci. Za božič si bila pri sv. obhajilu in svoje domače si tudi lepo povabila. Nič ne bodi žalostna! Če zdaj nisi imela sreče, jo boš morda imela pozneje. Odnehati pa ne smeš! Vsak dan moli za starše in za teto. Pogosto daruj zanje sv. obhajilo. Pa dobra ostani in nikar se ne daj zapeljati od slabih zgledov, ki jih vidiš doma. — Tudi svečko usmiljenja do ubogih otrok si prižgala. S svojo molitvijo boš delala prave čudeže.

*

Odgovor: Mojemu ljubemu prijatelju iz Most pri Ljubljani. Poslal si mi pesmico »Blizu Betlehema«. Prav fletna je. Iz nje berem, da imaš ljubega Jezusa zelo rad. Ker je pa božična, jo bom nekoliko popravljeno priobčil šele prihodnje leto.

*

Emilu Cevcu, učencu V. razreda v Kamniku. Tvojo pesem sem nekoliko popravljeno priobčil. Želim, da bi Ti bil Jezus lučka vse življenje. Ali ga pogosto prejemaš v sv. obhajilu?

*

Odgovor vsem, ki so mi pisali: Hvala vam! Hvala zlasti za božična in novoletna voščila! Opozarjam vas, da v prihodnje bolj pazite na moja vprašanja — potem bo pa »Pošta malega Jezusa« priobčila tudi vaša pisma. Le natančno preberite na 2. strani sestavek »Svečnica«! — Vsak naj se v pismu podpiše s celim imenom ter naj dodane še razred in šolo (kraj).

Urednik.

Sporočamo vam, ljubi čitatelji, da je 1. številka »Lučke« popolnoma razprodana. Zato vam ž njo ne moremo postreči. Pač pa vam bomo vedno z veseljem postregli z nadaljnjimi številkami.

Uprava »Lučke«.